Linnéa Roll

Marcus Jerner

Milo

Och Miljön

© 2012 Trollhättan Energi AB
Förrådsgatan 2 • Box 933 • 461 29 Trollhättan
Tel 020-89 90 00 • www.trollhattanenergi.se

Trollhättans Stad
Tekniska Förvaltningen Renhållningen
Tingvallavägen 36 • 461 32 Trollhättan
Tel 020-89 90 00 • www.trollhattan.se

Text: Linnéa Roll
Illustration: Marcus Jerner

Tryckt hos RS Gruppen, Göteborg 2012

Text:
Linnéa Roll

Illustration:
Marcus Jerner

Milo Och Miljon

Det är mitt i natten och det är mörkt och tyst. Hösten börjar närma sig och långt inne i skogen sitter en trollfamilj runt en brasa och värmer sig.

Där sitter mamma troll, pappa troll, storebror troll, lillasyster troll och mellantrollet Milo.

Milo är arg. Han är så arg så att det nästan ryker ur öronen på honom. Han är arg på storebror troll som bara skryter och skryter och får Milo att känna sig liten som en ärta.

Han är också arg på lillasyster troll som skriker hela tiden och inte kan leka. Pappa troll har sagt att Milo måste ha tålamod. Han har sagt att lillasyster snart kommer sluta skrika och börja leka med Milo.

Men pappa troll måste ha ljugit; för lillasyster skriker lika mycket som förut och hon kan fortfarande inte leka. Milo orkar inte mer.

Vad ska han göra?

Milo har fått en idé. Han tänker rymma. Han tänker rymma till staden.

Mamma och pappa har flera gånger sagt att man inte får gå ner till människorna. De säger att det är farligt.

Storebror brukar skryta om att han har varit där flera gånger. Han har sagt att Milo aldrig skulle våga gå dit. Milo bestämmer att han minsann ska visa storebror att han visst vågar.

Kan storebror troll så kan Milo!

Milo packar ner allt han kan behöva för rymningen. Han packar ner sin tittmanick som hjälper honom att se saker långt borta.

Han packar också ner den klibbiga rullen som han hittade förra veckan. Och så packar han ner en stor bit av mammas goda blåbärsbröd.

Milo lägger packningen i en stor väska som han sedan slänger över ryggen.

Eftersom troll sover på dagen så tänker Milo att det nog är bäst att vänta till morgonen med att rymma. Han sätter sig på en sten och väntar.

När gryningen kommer, och alla troll har somnat, smyger Milo tyst ut från skogen.

Ingen märker honom och Milo är nu i den stora staden.

Oj, vad mycket folk! Och vad är det där för märkliga lådor som åker förbi så fort? Några är små och andra är stora och blå.

Men vad högt allt låter. Och vad är det som luktar?

Milo blir rädd och gör sig så liten som möjligt för att inte synas.

Med försiktiga steg smyger Milo längre och längre in i staden och han tänker att det här var ju lätt som en plätt.

Då hör Milo ett gällt och starkt ljud. Han tittar sig omkring och får syn på en jättelåda som kommer rakt mot honom.

”Det där var nära ögat”, tänker Milo samtidigt som något petar honom i ryggen. Milo kikar upp och får syn på två människobarn. En pojke och en flicka.

”Vem är du?” frågar pojken.

”Och vad gör du i busken?” tillägger flickan.

”Jag är Milo och jag rymmer. Vilka är ni?” svarar Milo.

”Jag heter Tova och det här är Leo. Vi går här på förskolan. Vad rymmer du ifrån?” frågar flickan.

”Jag rymmer från min skrytiga bror och min skrikiga syster och nu rymmer jag också från de där stora och farliga lådorna”, säger Milo och pekar på den stora lådan som nästan körde in i honom förut.

Barnen tittar på varandra och fnissar. ”Det där är ingen låda. Det där är sopbilen som hämtar upp allt skräp! Det vet väl alla? Vad är du för en konstig filur egentligen?”

Barnen tror inte på Milo när han berättar att han kommer från Trollskogen.

”Fröken säger att troll bara finns i sagor”, säger Tova. Nu förstår Milo ingenting... Skulle Milo inte finnas?

”Tror ni mig nu då?” frågar Milo och håller fram sin svans.

Både Leo och Tova står tysta en bra stund men sedan säger Leo: ”Vad häftigt! Jag har aldrig träffat ett troll förut. Vill du komma in och leka?”

”Får jag verkligen det?” frågar Milo.

”Fröken har aldrig sagt något om att troll inte får leka på förskolan. Men vi kan hålla det hemligt för säkerhets skull”, säger Tova och ler.

Barnen hjälper Milo att smita in på gården och sedan smyger de tillsammans in på förskolan. Tova tar tag i Milos arm och drar in honom i ett litet rum.

”Här kan vi vara. Hit kommer nästan aldrig fröken”, säger Tova. Milo tittar sig omkring.

”Bor ni här?” frågar Milo.

Leo och Tova tittar på varandra och brister ut i skratt.

”Man kan väl inte bo på förskolan heller!” skrattar barnen i kör.

”SAMLING!”

”Det är fröken! Vi måste gå nu, men stanna här. Och låt inte fröken se dig!” viskar Tova till Milo innan hon och Leo rusar ut ur rummet.

Nu är Milo ensam.

I rummet finns massor med leksaker. Milo leker med allt han kan hitta. Men efter ett tag så är det inte lika kul längre.

Undrar var Leo och Tova håller hus? Vad gör de där ute egentligen? Om man kanske skulle smyga ut och kika lite...

Milo öppnar försiktigt dörren och kikar ut. Där sitter mycket riktigt Leo och Tova, men de är inte ensamma. Runt dem sitter flera andra barn.

Barnen sitter ungefär som när Milos trollfamilj sitter runt elden. Men barnen sitter inte runt en eld utan något annat. Det måste vara den där ”fröken” som Tova pratade om.

Men vad håller hon på med?

Milo har smugit sig närmare för att se vad som händer.

Fröken häller ut en massa saker mitt på golvet.

Varför gör hon så?

”Titta nu noga barn! Idag ska vi lära oss att sortera sopor”, säger fröken.

”Man lägger alla matrester, som till exempel bananskal, äppelskrottar och mat som man inte ätit upp, i en påse. Tillsammans blir det matavfall som vi sedan kan göra biogas av.”

Milo fattar ingenting. Vad är biogas för något?

Milo lutar sig ännu längre fram för att höra tydligare men råkar stöta till en blomkruka som trillar i golvet med ett kras.

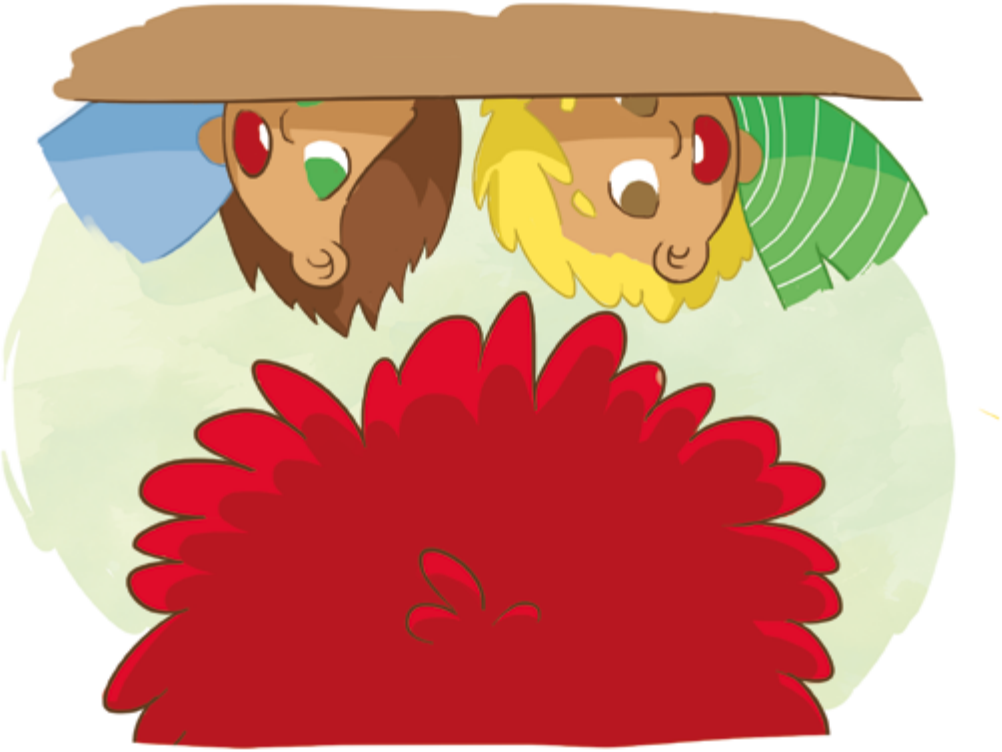

Milo ligger under sängen och skäms när dörren öppnas. ”Vi sa ju åt dig att stanna här!” Det är Tova och Leo.

”Jag ville bara höra vad biogas var för något, och så bara råkade jag...”, säger Milo med gråten i halsen.

”Fröken såg dig aldrig och vi sa att vi hade glömt att stänga fönstret här inne och att det var därför blomman ramlade, så det är ingen fara.

Och förresten så kan vi berätta om biogas”, säger Leo, och Tova nickar instämmande.

Milo kryper fram från sängen.

”Okej... Man kan säga att biogas är en magisk gas som gör att bilar, bussar och sopbilar kan rulla utan att smutsa ner skogen och naturen utan att lukta illa”, säger Tova. ”Ja, alltså de som du kallar lådor”, tillägger Leo.

”Hur gör man den magiska gasen?” frågar Milo.

Leo och Tova fnissar och blir röda i ansiktet.

”Av bananskal och bajs!” säger de i kör.

”Men det är inte bara för biogasens skull man ska sortera soporna, utan för naturens skull. Om man inte sorterar utan slänger skräpet huller om buller så kan naturen och skogen förstöras.”

”Jag vill inte att skogen ska förstöras. Jag bor ju där... Men vad kan man göra för att skogen och naturen ska må bra?” undrar Milo.

”Man kan göra en massa saker för att miljön ska må bra.”, berättar Tova. ”Man kan sortera soporna var sak för sig: papper, kartong, glas, plast och metall. Och så kan man använda saker igen. Det kallas för återvinning.”

”Min trollfamilj har byggt vårt hem av saker som människorna har slängt. Är det att återvinna?” frågar Milo.

”Ja, precis. Det är återvinning”, säger Tova.

”Vi ska faktiskt åka på utflykt nu och lära oss mer om återvinning. Du kan få följa med”, säger Leo.

”Vad då för utflykt?” frågar Milo. ”Och hur ska jag kunna åka med?”

”Vi ska till reningsverket där man förvandlar vårt bajsvatten till rent vatten så att det kan släppas ut i älven som rinner genom staden för att sedan kunna drickas igen. Och jag tror jag har en idé för hur du ska kunna följa med...” säger Leo.

Med en keps, en stickad tröja och med svansen instoppad i byxorna ser Milo nästan ut som ett människobarn. Lite smutsig bara... Kanske märker fröken inte något.

Hand i hand med Leo och Tova går Milo mot bussen. Milo tittar ner i marken för att fröken inte ska märka honom.

”Alla med?” ropar fröken.

”JA!” svarar alla barnen och Milo i kör.

Planen funkar! Fröken märker ingenting och nu bär det iväg till reningsverket.

När bussen stannat samlas alla runt fröken. Milo ställer sig längst bak för att inte synas. Fröken pratar om att man ska dricka kranvatten istället för att köpa flaskvatten eftersom det är bättre för miljön.

Milo lyssnar noga på fröken men plötsligt hör han ett svagt ljud.

Det låter som om någon gråter.

Milo tittar sig omkring men det är inget av barnen som gråter. Han tar upp sin tittmanick och tittar igen.

Där – långt där borta sitter det någon och gråter. Milo smyger ifrån barnen, bort mot gråten.

Gråten blir starkare och starkare och plötsligt ser Milo var den kommer ifrån. På en sten sitter en liten gubbe och gråter.

”Varför gråter du?” frågar Milo försiktigt.

Den lilla gubben tittar upp på Milo och torkar bort tårarna.

”Jo, jag jobbar här, och här sliter man för att få det smutsiga vattnet rent, men det är minsann inte lätt när så många i staden slänger konstiga saker i toaletten. Det är därför jag är ledsen”, säger den lilla gubben.

”Vadå för konstiga saker?” frågar Milo.

”Jo, folk slänger alla möjliga konstiga saker i toaletten. Bomull, tops, blöjor, målarfärg, mediciner och en massa annat.”

”Men så kan vi ju inte ha det! Var inte orolig, jag ska minsann rätta till det här!” säger Milo.

”Åh, vad glad jag blir! Tack ska du ha!”

Milo springer tillbaka till Leo och Tova och berättar om den lilla gubben på stenen och om vattnet som måste räddas.

Hela bussresan hem tänker barnen så det knakar för att komma på ett bra sätt att rädda vattnet.

RENINGSVERK

När bussen stannar vid förskolan har Milo, Leo och Tova bråttom. De rusar in och hämtar papper och färg och stänger sedan in sig i målarrummet.

Efter en stund öppnas dörren och barnen springer in på toaletten.

”Men hur ska vi kunna sätta upp den här?” frågar Tova. Milo öppnar sin väska och tar fram den klibbiga rullen. Han river av fyra bitar och med hjälp av barnen sätter han upp pappersbiten på toalettstolen.

”BARA BAJS, KISS OCH TOAPAPPER!” läser Leo och Tova i kör.

”Sådär ja. Det här kommer att göra susen! Vilka miljökämpar vi är!” säger Milo. ”Men jag tror att jag vill sluta rymma nu.”

”Varför då? Vi som har så kul!” säger Leo.

”Ja, men nu vill jag hem till trollskogen och berätta om allt jag har lärt mig. Det är på tiden att trollen också lär sig hur man tar hand om miljön”, säger Milo.

När Milo har sagt hej då till barnen styr han stegen mot trollskogen.

Visserligen trivdes Milo bra med barnen i staden men nu saknar han sin trollfamilj. Och i hemlighet så saknar han även lillasyster och storebror. Det gör inget att de skriker och skryter. Han tycker om dem ändå.

Han får inte heller glömma att berätta för trollen att staden faktiskt är uppkallad efter dem – Trollhättan.